

MESIA
PROFETUL DE KAHLIL GIBRAN
REFLECTAT DE OSHO

VOL. 1

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră.

MESIA
PROFETUL DE KAHLIL GIBRAN REFLECTAT DE
OSHO

vol. I

Traducere:
“PROFETUL” - *Radu Cârnecki*
“COMENTARIUL” - *Cristina Dănășel*

EDITURA MIX
CRISTIAN 2013

Culegere: Victoria Dragomir

Tehnoredactare și copertă: Cătălin David și Florin Druțu

Corectură text: Alexandru Ardelean

Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau nici un fel de garanții exprese sau implicite, referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare, cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSHO

Mesia: Profetul de Kahlil Gibran /reflectat

de Osho; Osho. – Brașov : Mix, 2007

2 vol.

ISBN 978-973-8471-60-3

Vol. 1. - ISBN 978-973-8471-61-0

224.07

Copyright © 1987 Osho International Foundation, Switzerland www.osho.com

All rights reserved.

Original English title: "The Messiah"

OSHO is a registered trademark of Osho International Foundation.

The material in this book is selected from various discourses by Osho given to a live audience. All of the Osho discourses have been published in full as books, and are also available as original audio recordings. Audio recordings and the complete text archive can be found via online OSHO Library at www.osho.com.

For more information: **www.osho.com**

a comprehensive web site in several languages that includes an on-line tour of the Meditation Resort and a calendar of its course offerings, a catalogue of books and tapes, a list of Osho information centers worldwide, and selections from Osho's talks. Osho International – New York, e-mail: oshointernational@oshointernational.com, www.osho.com/oshointernational

Romanian translation: Copyright © 2007 Editura Mix.

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii Mix.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru

www.edituramix.ro sau contactați-ne la:

tel.: 0720 499 494; fax: 0268 257 811

e-mail: comenzi@edituramix.ro

Tiparul executat la S.C. YOLANS COM S.R. L. Brașov

Tel.: 0722 320 599; Fax: 0268 545 910

e-mail: tipar@yolans.ro

Nota editorului

Osho este un vorbitor, el nu a scris nicio carte. Cărțile apărute sub semnătura lui sunt de fapt discursuri (sau fragmente de discursuri) înregistrate și transcrise de discipolii lui. Este necesar să aveți în vedere acest fapt și să nu luați ad litteram sfaturile date de Osho, deoarece toate afirmațiile lui au sens în contextul în care au fost spuse, iar rolul acestor afirmații este, în primul rând, acela de a trezi conștiințele celor ce îi receptează mesajul.

„Trebuie să mă adresez unei mulțimi, așa că trebuie să generalizez, or adevărul generalizat devine fals. El are sens întotdeauna numai în cazul unei persoane anume. Eu mă confrunt în fiecare zi cu dificultatea aceasta. Dacă vii la mine și mă întrebi ceva, îți răspund ție și nimănui altcuiva. Altă dată, altcineva vine și mă întreabă ceva, iar eu îi răspund lui și nimănui altcuiva. Iar aceste două răspunsuri pot să fie chiar contradictorii, din cauză că aceste două persoane care au întrebat pot să fie contradictorii.” (spune Osho în cartea „Psihologia ezotericului”)

„Ceea ce rostesc eu poate să nu reprezinte ceea ce vreau să spun. Iar ceea ce vreau să spun poate să nu fie ceea ce este rostit. Așadar nu confundați spusele mele cu mesajul meu. Citiți mereu printre rânduri, urmăriți întotdeauna nu ceea ce s-a spus, ci ceea ce a fost indicat. Există lucruri care nu pot fi spuse, dar pot fi arătate, indicate. Tot ceea ce este profund și tot ceea ce este fundamental poate fi doar arătat, niciodată rostit. Iar eu spun lucruri care nu pot fi spuse, prin urmare nu vă agățați de cuvintele mele. Dați totdeauna cuvintele deoparte, ca și cum ar fi ne semnificative, și pătrundeți adânc căutând înțelesul fără de cuvinte, înțelesul tăcut. Acesta se află întotdeauna acolo, în spatele cuvintelor.” (spune Osho în cartea „Eu sunt poarta”)

Primul Discurs

AURORA PROPRIEI SALE ZILE

Almustafa, cel ales și mult-iubit, care era aurora propriei sale zile, așteptase timp de doisprezece ani în cetatea Orphales revenirea corabiei ce urma să-l readucă în insula-i natală.

Și, în al doisprezecelea an, în a șaptea zi de lelool, în luna recoltelor, el se sui pe colina din afara zidurilor orașului și privi peste mare; și zări sosind în ceață corabia lui.

Atunci porțile inimii brusc i se deschiseră și bucuria-i zbură departe pe mare. Și închise ochii și în tăcerile sufletului se rugă adânc.

Apoi, coborând colina, fu cuprins de tristețe și gândi în inima sa:

„Cum aş putea să plec liniștit și fără părere de rău? Nu, nicicum nu se poate să părăsesc această cetate fără ca sufletu-mi să sân-gereze.

Lungi au fost zilele de amărăciune pe care le-am trăit între zidurile-i, lungi nopțile singurătății; dar cine poate să-și aban-doneze amărăciunea și singurătatea fără părere de rău?

Pe aceste străzi am risipit prea mult din spiritul meu și prea numeroși sunt copiii așteptării mele care merg goi printre ace-ste coline, și deci nu mă pot desprinde de ei fără o dureroasă apăsare.

Fiindcă toate acestea nu sunt doar veșmântul pe care acum să-l arunc, ci-i însăși pielea pe care mi-o smulg cu mâinile-mi proprii.

Și nu-i doar un gând pe care să-l uit în urma mea, ci-i o inimă îmblânzită de foame și sete.”

Kahlil Gibran... Chiar și numai numele său aduce atâta bucurie și extaz, încât este imposibil să te gândești la altul asemenea. Numai la auzul acestui nume, clopotele unei alte lumi încep să sune în inimă. Kahlil Gibran este muzică pură, un mister cum numai poezia poate înțelege uneori, și numai uneori.

S-a ales omul cel mai iubit de pe acest frumos pământ. Au trecut secole, au trecut oameni măreți, dar Kahlil Gibran este el însuși un concept. Nu-mi imaginez ca vreodată, în viitor, să apară un alt om cu o cunoaștere atât de profundă a inimii omenești, a necunoscutului care ne înconjoară.

El a făcut ceva imposibil. A fost capabil să aducă măcar o parte din necunoscut în limbajul omenesc. A elevat vorbirea și conștiința umană cum nici un om n-a mai făcut-o vreodată. Se pare că prin Kahlil Gibran toți misticii, toți poeții, toate sufletele creative s-au unit și și-au dăruit propria esență.

Deși a avut un succes imens în drumul său către oameni, el a simțit că acesta nu este întreg adevărul, ci doar o frântură. Dar a avea o frântură de adevăr înseamnă a începe pelerinajul spre absolut, spre universal.

Un alt om minunat, Claude Bragdon, spunea despre Kahlil Gibran: „Puterea sa izvora dintr-o mare rezervă de viață spirituală, altfel nu ar fi avut atâta forță. Dar măreția și frumusețea limbajului cu care a îmbrăcat-o erau numai ale sale.”

Mi-a plăcut întotdeauna această declarație a lui Bragdon, deși nu sunt de acord cu ea.

Nu este însă necesar să fii de acord cu o floare frumoasă sau cu cerul plin de stele, ca să le iubești. Există o mare deosebire între a fi de acord și a aprecia - un om este civilizată dacă poate face această deosebire. Dacă nu o poate face, înseamnă că se află într-o stare de conștiință primitivă, necivilizată.

E-adevărat că spusele lui Bragdon sunt frumoase, dar nu pot fi de acord cu el pentru că nu se bazează pe propria sa experiență. El spune: „Puterea sa izvora dintr-o mare rezervă de viață spirituală, altfel nu ar fi avut atâta forță.” Este rațional, logic, dar nu este înnobilit de experiență. El simte că există ceva dincolo de puterea sa de înțelegere, ceva a venit în Kahlil Gibran, dar nu este sigur. Și nici nu poate fi sigur, pentru că nu este experiența sa. Este foarte impresionat de frumusețea limbajului, fiecare cuvânt este un poem în sine. Dar el nu este conștient de această mare rezervă de spiritualitate. Nu a gustat-o. L-a iubit pe Kahlil Gibran, dar nu l-a trăit.

Cu mine situația e complet diferită. De aceea trebuie să spun unele lucruri înainte de a începe comentariile la poemul lui Kahlil Gibran.

Mai întâi, el este, fără îndoială, un mare poet, cel mai mare care s-a născut pe pământ, dar nu este un mistic. Există o diferență uimitoare între un poet și un mistic. Poetul, uneori, într-un anumit moment, se găsește în același spațiu cu misticul. În aceste clipe rare, îi plouă cu trandafiri. În aceste ocazii unice este aproape ca Gautama Buddha - dar, rețineți, am spus „aproape”. Momentele acestea rare vin și se duc. Nu el este sufletul lor. Ele vin ca vântul proaspăt, dar până să-ți dai seama, au și dispărut. Geniul unui poet constă în aceea că el transformă aceste momente în cuvinte. Și atunci aceste momente intră și în viața ta. Sunt darurile existenței, sau, altfel spus, fărâme care îți provoacă căutarea, pentru a ajunge într-un moment în care acest spațiu se va transforma în propria ta viață, în sângele tău, în oasele și măduva ta.

Îl vei respira, în inima ta va rămâne urma pașilor săi. Nu vei mai putea să-l pierzi, nici dacă vrei.

Poetul este în anumite momente mistic, misticul este întotdeauna poet. Dar acest „întotdeauna” dă naștere unei întrebări foarte dificile, la care nimeni nu a fost capabil să dea un răspuns.

Această problemă a fost prezentată deseori, de mii de ori, în toată lumea: dacă poetul primește numai fărâme și totuși creează o asemenea frumusețe, atâta poezie - cuvintele încep să acopere viața în momentul în care el le cântă - de ce misticii nu au fost capabili să scoată la lumină o poezie la fel de bună? Ei sunt douăzeci și patru de ore pe zi în aceeași stare creativă, dar cuvintele lor nu au aceeași frumusețe. Cuvintele unui Gautama Buddha sau Iisus Christos sunt simple, în comparație cu ale unui Kahlil Gibran, Mikhail Naimy, Rabindranath Tagore. Desigur că pare straniu, pentru că oamenii obișnuiți creează atât de mult, iar cei care au Conștiința Universală la dispoziție, dormind sau fiind treji... Ce se întâmplă? De ce nu au produs poezia lui Kahlil Gibran? Nimeni nu a putut răspunde la această întrebare.

Din propria mea experiență știu că, dacă un om puternic găsește o mină de aur, va cânta și va dansa și va înnebuni de bucurie; un om puternic, dar nu un împărat. Un poet, într-un moment sau altul, se transformă în împărat, dar acest moment nu este sigur... Însă misticul nu este cufundat în Conștiința Universală doar pentru o clipă, ci este cufundat total.

Aceste fărâme mărunte pot fi traduse în cuvinte, pentru că nu sunt altceva decât niște picături. Misticul s-a transformat într-un ocean, iar liniștea lui s-a transformat în cântec. Toate cuvintele par atât de neputincioase, nimic nu pare capabil să transforme această experiență într-o formă de comunicare. Și oceanul este atât de vast, încât este tot timpul una cu sine; el uită că este divizat.

Trebuie să fii acolo pentru a crea. Trebuie să fii acolo pentru a cânta un cântec. Dar misticul s-a transformat în cântec. Prezența sa este poezia sa. Nu o poți înregistra, nu o poți picta, poți numai să o guști. A comunica cu un poet este ceva, dar a comunica cu un mistic este cu totul altceva. Este bine să începi cu poezii, pentru că, dacă nu ești capabil să absorbi picături, oceanul nu este pentru tine. Sau, mai bine zis, tu nu ești pentru ocean. Pentru tine, chiar și o picătură va apărea ca un vast ocean.

A vorbi despre Kahlil Gibran este aproape imposibil, pentru că eu nu sunt poet. Eu sunt poezia. Nu sunt pictor, sunt pictura. Când s-a pierdut pictorul în pictură? Nu știu.

O poveste veche spune:

Un împărat japonez le-a spus tuturor pictorilor din țara sa și din țările vecine că dorește un tablou care să arate ca și cum ar fi real: „Dacă veți picta o ușă, oricine o va privi trebuie să aibă impresia că

poate să treacă prin ea. Dacă pictura este atât de reală, nu va mai fi o pictură. Și dacă cineva poate picta astfel, îmi poate cere orice... chiar și împărăția mea..." Mii de pictori au fost la palat și au încercat, dar cum să pictezi un tablou, dând impresia de real? Unul dintre ei, însă, a spus că el va face acest lucru, dar cu niște condiții: să nu-l deranjeze nimeni în timpul lucrului și să nu aibă limită de timp. Și nu va picta pe pânză, ci pe un perete mare din palat. Și primul om care va vedea lucrarea terminată va fi împăratul. Condițiile i-au fost acceptate. Lucrul i-a luat aproape șase ani. Împăratul îmbătrânea, dar și-a ținut cuvântul. După șase ani, pictorul i-a spus: „Poți să vii!”. L-a condus în cameră. Împăratului nu i-a venit să creadă, totul părea adevărat, o potecă sinuoasă printre niște copaci. A întrebat: „Unde duce drumul acesta?” Și pictorul i-a răspuns: „Să vedem!”. Și, crezi sau nu - eu nu cred, dar e atât de frumos! - au intrat amândoi pe potecă, și nici unul nu a mai revenit.

Adevăratul pictor se dizolvă în pictura sa, el dispare în poezie. Totuși, această creativitate aparține misticului, și, când acesta dispare în propria sa creativitate, nu are timp nici măcar să-și semneze pictura sau poezia. Poeții pot face aceasta, pentru că, în momentul în care fereastra se deschide, ei pot vedea mai departe.

Kahlil Gibran a scris în jur de treizeci de cărți. „*Profetul*”, cea pe care o voi comenta, este cea mai importantă. Celelalte sunt nimicuri. E ciudat: când a scris această carte era tânăr, avea douăzeci și unu de ani. S-ar fi putut crede că va da mai mult. Și a încercat mulți ani, dar n-a mai reușit să scrie ceva apropiat de frumusețea și adevărul „*Profetului*”. Fereastra nu i s-a mai deschis niciodată...

Un poet este în mod accidental un mistic. Accidental... vine o briză care nu poate fi știută dinainte.

Însă cu această carte a devenit faimos în toată lumea; a fost tradusă în toate limbile.

Din nefericire pentru el, nu s-a întâlnit niciodată cu un om care să-i spună, pur și simplu: «Crearea „*Profetului*” a fost o întâmplare! Nu încerca s-o repeți!»

S-a întâmplat, nu e ceva ce ai făcut tu. Se poate să fi fost doar un vehicul pentru ceva care nu era al tău... ca un copil care se naște dintr-o mamă. Mama nu-l poate crea pe copil, ea reprezintă doar o trecere. „*Profetul*” aparține categoriei pușinelor cărți care nu se nasc nici din inteli-geță, nici din acțiune, care nu depind de tine; dimpotrivă, ele apar numai când tu nu ești, când le permiți să se întâmple, când nu le stai în cale; când ești atât de relaxat încât nu interferezi...

„*Profetul*” este una dintre aceste rare cărți. În ea nu o să-l găsești pe Kahlil Gibran, tocmai aceasta e frumusețea cărții! El a permis Universului să curgă prin el, este doar un medium, o trecere, un bambus gol pe dinăuntru care nu-l deranjează pe muzicianul ce cântă la flaut.

După experiența mea, cărți ca „*Profetul*” sunt mai sacre decât așa-numitele cărți sacre. Nu-ți oferă nici un ritual, nici o disciplină, nu-ți cer nimic. Pur și simplu îți permit să ai o fărâmă din experiența autorului.

Experiența totală nu poate fi pusă în cuvinte, doar puțin, o parte, nu tot trandafirul, doar câteva petale. Ele sunt dovada clară că trandafirul există. Pur și simplu fereastra ta trebuie să se deschidă, și, cândva, briza îți va putea aduce petale.

Aceste petale ajung cu ajutorul brizei la ființa ta, ele sunt invitații spre necunoscut. Dumnezeu te cheamă la un pelerinaj lung. Dacă nu vei face acest pelerinaj, vei rămâne lipsit de sens, vei rătăci, nu vei trăi cu adevărat; nu vei mai avea bucurie în inimă.

Kahlil Gibran evită să folosească propriul său nume, creând un pseudonim: Almustafa. Așa începe „*Profetul*”. Almustafa este profetul.

Almustafa, cel ales și mult iubit, care era aurora propriei sale zile, așteptase timp de doisprezece ani în cetatea Orphales revenirea corabiei ce urma să-l readucă în insula-i natală...

Marile adevăruri pot fi spuse numai în parabole.

Almustafa este pur și simplu un nume fictiv. De ce este numit „cel ales și mult iubit”? De ce se spune că este aurora propriei sale zile? De ce a așteptat doisprezece ani?

Tot secretul lui Almustafa constă în așteptarea sa.

Nu cerea, nu pretindea, pur și simplu aștepta. Pentru a aștepta e nevoie de o încredere imensă; întâmplă-se orice, nu contează. Dacă așteptarea este totală, corabia ta va reveni într-o zi să te ducă înapoi la origini, la izvorul vieții, la dragoste, la bucurie.

Fiecare sămânță trebuie să învețe un lucru: să aștepte acolo unde trebuie venirea primăverii. Sămânța nu poate face nimic; nu poate aduce primăvara; primăvara va sosi când îi va veni vremea.

Dacă sămânța încearcă prea mult să facă ea însăși ceva, poate deveni nereceptivă, închisă. O sămânță trebuie să rămână deschisă, receptivă, în așteptare... Nu contează momentul în care apare primăvara! Un lucru este clar în inima inimii unei astfel de semințe: primăvara va veni, pentru că sămânța a văzut flori împrejur, în toată grădina. Mulți au văzut înflorirea lui Gautama Buddha, dar nu li s-a deșteptat încrederea. Mulți au privit în ochii mei dar nu au văzut cu adevărat; încă sunt întrebări, încă sunt îndoieli, încă există neîncredere.

În mod normal florile nu vorbesc semințelor. Eu încerc, cine știe, poate aude cineva, poate vede cineva, poate cineva învață arta trezirii. Aceasta este singura religie pe care o cunosc. ***Și, în al doisprezecelea an, în a șaptea zi de leool, în luna recoltelor...*** Sunt momente în care trebuie să pui sămânța și momente în care strângi recolta. ***El se sui pe colina din afara zidurilor orașului și privi peste mare; și zări sosind în ceață corabia lui.***

Așa se întâmplă, literalmente. Dacă aștepți, și aștepți, și aștepți, și încrederea ta crește așteptând, când încrederea se maturizează în tine, poți fi sigur că a venit momentul să te întorci la origini. Căutarea lui Dumnezeu nu este căutarea drumului înainte; este căutarea originilor, căutarea spațiului din care ai venit.

A aștepta înseamnă a nu cere, a nu dori, a nu fi nerăbdător, a nu conștientiza că deja este destul. Așteptarea se face mai profundă pe măsură ce te apropii de origine, și originea este în chiar centrul ființei tale.

Pentru că vorbim despre asta, în sanscrită cuvântul pentru „om” este *purus*. „Purus” vine de la rădăcina *pur*, care înseamnă oraș. De aceea există Kanpur, Nagpur, Jabalpur, acest „pur” înseamnă oraș.

Și voi sunteți într-un oraș zidit. În centrul orașului zidit este chiar propria voastră origine. De aici ați plecat; aici trebuie să vă întoarceți.

Când ați plecat de la izvoare, erați inconștienți. Religia este o călătorie în sens invers, toți ați venit cu bilet de întoarcere. Dar de această dată la întoarcere sunteți treji, atenți, conștienți. Acesta a fost și scopul întregului pelerinaj, completarea cercului de la inconștient la conștient, de la întuneric la lumină, de la moarte la eternitate. Acesta este scopul pentru care sunteți aici.

... și zări venind în ceață corabia lui...

Desigur, trăind în inconștient, și voi, fiecare, veți trece printr-o perioadă plină de cețuri.

Dacă ați trecut vreedată prin experiența cloroformului, atunci înțelegeți. Eu nu am trăit această experiență, și atunci l-am întrebat pe un prieten, un medic cunoscut. El mi-a zis: „Ce vrei să spui? Pentru ce vrei să te operezi?” l-am spus: „Aș vrea numai să văd acest cerc, de la conștientă la inconștientă, și de la inconștientă la conștientă. L-am văzut în mine, dar aș vrea să fie ceva pe care să-l pot da de exemplu oamenilor, celor care nu sunt treji, care nu sunt conștienți, care nu vor să-și dea seama”.

Atunci el a zis: „Asta e împotriva practicii noastre medicale. Un lucru ciudat...” l-am spus: „Cine vorbește aici de practica medicală? Oricum, nu-ți fie teamă, nu va afla nimeni...”

Începuse să transpire. Am continuat: „Nu-ți fie teamă; dar dacă nu mă ajuți, voi vorbi!”

A spus: „Acesta e șantaj!”

Eu i-am răspuns: „Nu-i șantaj, e doar o joacă. Spune-mi da sau nu”.

„Așteaptă... dacă începi să povestești, toți te vor crede. Așa că e mai bine să te ajut.”

Atunci am mers în cabinetul său, mi-a dat cloroformul și mi-a spus: „Te rog să începi să numeri, unu, doi, trei și așa mai departe...”

Am început să număr. Când am ajuns la cincizeci și unu, mi-a spus: „Stai! N-am mai văzut pe nimeni să numere decât până la șapte, opt, hai, nouă...”

I-am spus: „Doza nu e suficientă. Ar trebui să-mi dai cel puțin de trei ori doza asta.”

Mi-a zis: „Doamne, nu-ți ajunge! De trei ori doza... Dar este clar, când am zis: „stai”, imediat ai deschis ochii.” Atunci mi-a dat o doză mai mare.

I-am spus: „Voi considera că este cea bună dacă mă anesteziez până la nouă.”

Mi-a spus: „Adică cum? Știi că ai să te anesteziezi la nouă?”

„Am să știu și am să-ți spun când mă anesteziez. Așa că să nu încerci să mă înșeli.” Mi-a dat o doză bună, și-mi amintesc că am început să număr mai lent, mai profund, numerele păreau că-mi vin de foarte departe, și când am ajuns la nouă, i-am spus: „E bine”.

Mi-a spus: „Se presupune că nu trebuie să vorbești sub efectul clorofomului.”

I-am spus: „Trebuia să-mi spui asta mai înainte, pentru că sunt un pacient foarte ascultător. Doza ta tot nu este cea corectă.”

Simțeam că numărătoarea începe să-mi alunece, dar nu foarte mult, pentru că eu după ce ajung la trei, alunec oricum. Sub efectul clorofomului, fără greșeli, am ajuns la cinci. Fără cloroform nu trec de trei!

A trebuit să-mi dea de trei ori doza, dar a fost o experiență!

Când îți revii după anestezie, poți vedea tot cerul, dacă ești atent. Dacă nu ești suficient de atent, poți simți cel puțin aceasta: când conștiința se dizolvă și când, la revenire, îți poți aminti, îți amintești exact momentul dizolvării. Pe măsură ce revii, ți se pare că ai trecut printr-un tunel întunecat. Dar acesta este numai un joc.

În experiența reală totul se întâmplă în același fel. Când se iese din inconștientă, există o perioadă de timp care se poate defini exact ca o ceață; totul e confuz, cufundat în ceață.

Atunci brusc porțile inimii i se deschiseră și bucuria-i zbură departe pe mare. Și închise ochii, și în tăcerile sufletului se rugă adânc.

În momentul în care a văzut corabia venind, apropiindu-se, „porțile inimii” i s-au deschis. Dacă voi puteți aștepta în tăcere, într-o bună zi un oaspete va bate la porțile voastre, corabia voastră va veni. A venit întotdeauna, fără excepții. Dovada evidenței faptului că nu visați, că nu aveți halucinații, este că, dintr-o dată, pentru prima oară, veți vedea porțile inimii larg deschise.

Până atunci vă obișnuiserăți să ziceți: „Sunt deschis”, dar era numai ceva de suprafață; acum, fericirea de a vă întoarce acasă este atât de mare, încât forța acestei fericiri, abundența ei, deschide larg porțile inimii.

Inima ta e o sămânță. Când îi deschizi porțile cu fericirea, se transformă în floare. Ai ajuns acasă. Au fost multe nopți negre, multe temeri, multe greutateți, dar toate acestea s-au terminat. Fericirea ta este atât de mare, încât se răspândește peste tot oceanul. Este oceanică.